

Super-8

Angelika Reitzer

Stala je pod Albertovim balkonom (ni se ga upala poklicati), na prenatrpanem vrtu: enkrat bo že moral priti ven. Cveteli so grmi in okrasne rože, komaj kakšen košček trate je bil prost, saj so vsepovsod rasle visoke trave, pa vrtno pohištvo, ki ga nihče ni uporabljal, kolesa in prikolice zanje, lojtrni voz. Prebivalci so vrt prepuščali njegovemu spancu, ki si ga je ta očitno še kako zaslužil. Prišla je z večerje, kjer so ljudje govorili nekaj podobnega kot: moja umetnost je moje delo je moj odnos do tega sveta. Rada bi se z nekom zares pogovarjala. (Le kako vam to uspeva: zavod za zaposlovanje in boj za preživetje, po drugi strani pa dobro vino?) Toda izmuznila se jim je, preden bi lahko ugotovili, kakšne vrste oseba je bila zdaj.

Ni se mogla več spomniti, zakaj ji je bilo toliko do njega. Albert je komaj kaj govoril; pohištvo v njegovih sobah je bilo videti kot pomanjšani posnetek pravega pohištva. Na policah s starimi knjigami ni bilo prahu, nikjer niti enega samega lasu. (Nekajkrat sta se skupaj kopala in enkrat mu je umila lase. Njegovi tanki lasje, ki so jih sestavljale samo konice, so bili v trenutku suhi. Kakor da ne bi nikdar potonil.) Vedno znova je prihajala in stala pod njegovim balkonom.

Les leži v vodi, kakor da nekaterih čolnov sploh še niso do konca zbili skupaj, ali kakor da bi jih že spet razstavili. Albert je govoril o čolnih, zrla sta dol na temni vrt / grmovje. Vendar ni dobro vedela, o katerem mestu govori, mogoče njegovega imena niti ni omenil. Plavajoči domovi, ja, seveda, pa tudi tovarne ladje so bile. In zabojniki preprosto ležijo v vodi. Rada bi slišala še kakšna dejstva ali podrobnost, on pa je rekel le: že dolgo je tega. V mojem prejšnjem življenju je bilo to. Nenadoma je bil Albert nekdo, ki je potoval, vsaj to. Odkar ga je poznala, je komaj kdaj zapustil mesto. Tako je to. Zdaj pa je govoril o naseljih pred mestom na vodi, o vrvežu iz lesa in pločevine, o kočah ob vodi in na vodi, in kako otroci plezajo po strehah. Vse se razrašča, ne da bi zato morali drugim kaj vzeti. Prostor, mislim. Ona je bila ženska na njegovem balkonu, njo so zanimali drugi vidiki in končno je govoril o neki ženski, kako zelo jo je – na tem mestu ni več hotela poslušati in ga je vprašala, ali ji je plačal za to, da je bila z njim. Rekel je: ja, mogoče; in ker ni vedela, kaj bi rekla, ga je vprašala, ali je videl tudi

zmajeve čolne in Albert je rekel: ah, zmajevi čolni. Ja, tudi zmajeve čolne je videl, toda niso bili zanimivi, in nato je govoril o vzletnih stezah ob vodi, kako blizu se tam velikanska letala dvigajo v višave, in tedaj je končno vedela, o katerem mestu govori.

Nikdar nista govorila po telefonu, Albert ni imel telefona in ona ga nikdar ni prosila za številko njegovih prijateljev, ki so stanovali spodaj / mu oddajali prvo nadstropje v najem. Nekoč je ženska iz pritličja prišla do ograje na terasi. Ne da bi jo pogledala, ji je rekla: ne stanuje več tukaj. Verjetno to tako ali tako že veš. In takrat je odšla skozi zaraščeni vrt, zaprla za seboj vrtna vrata, bilo ji je težko zapustiti to hišo, sploh ni mogla razumeti.

Albert je pripravil kokain, ki ga je plačala ona, ker on ni imel denarja, rada bi šla z njim do jezera, v vodo. Ostala sta v baru, saj je rekel: ali ni krasno, da lahko tukaj piješ, kolikor hočeš? Ona je plesala in plačevala pri baru za oba, smela ga je spremiti domov (tukaj sem se zdaj nastanil), dolgo sta se poljubljala, nista šla skupaj gor. V času, ko je bilo treba delati na več projektih hkrati, ga je videvala v lokalu, kjer so se kozarci tekile in vodke vozili v krogu na majhni železnici nad pultom.

Imela je veliko zamisli, in večina jih je bila vseč tudi U.-ju. Dal ji je diktafon in tako jih je diktirala. Pristojna je bila za komunikacijo in pripravljala je tudi finančne načrte, kadar je bilo potrebno. Nato je morala skrbeti za posamezne partnerje, kar je pomenilo, da se je morala postaviti za informacijski pult kot kakšna študentka. Ko je zvečer zaprla pisarno, je DJ v sosednjem lokalu navil glasbo glasneje; ostala je, pridružila se je ljudem iz katerega od muzejev in umetnikom, šla je z njimi in osebjem še kam drugam. Nekoč so pristali na obrobju mesta v spalnem naselju; sredi lepljivega lesenega opaža, glasbe *westernov* in *countryja*. Albert je prišel s tehniko, ni je motilo. U. jo je zmedel, ko je rekel: vedno bi morala biti dosegljiva. Sprva se ji je zdelo, kakor da mu je vseeno, kdaj dela na projektih, vse je teklo gladko, skupaj sta hodila jest, rada je hodila na sprehode, hodila je z njim, poslušala je njegove monologe in jih poskušala uresničiti. Ni je plačeval na uro, plačeval je potencial in uspeh. Prevzemala je vse več in več nalog, in ko ji je računovodkinja rekla: ti si asistentka, ni vedela, ali je to mišljeno pozitivno.

Sedla je poleg Alberta za točilni pult. Odšla je z njim domov in lahko je videla vse. Melanholičen je bil, ljubil je elektronsko glasbo, ki je legala prek sobe, kako lepo je bilo, hotel se je malo pogovarjati z njo, a ne preveč, skuhal je metin čaj / zadeta sta bila že tako ali tako. Zdaj je hodila do Albertove hiše v mestu, včasih je na vratih pustila nekaj

vrstic sporočila ali čakala na kamnitih stopnicah. Saj ji bo vendar že povedal, če je ne bo več hotel videti, o tem je bila prepričana.

Nato pa je (spet) splezala za Albertom po stopnicah čisto na vrh do lučk. V tem poletju je bilo na sporedu vse: opera, drama, čisto neverjetna glasba; svetloba je spreminjala zvoke, izpostavljala govorce, kazala ji je figure, ki jih prej ni poznala, s svojim prelivajočim se značajem, nekatere stvari pa je tudi zatemnila. Ljubila je vzdušje dram, rada je imela Albertove kolege, ki so jo včasih le vprašujoče pogledovali. Nekoč je nekdo za njegovim hrbtom govoril o njem kot o nekom, ki ne bo več dolgo tu. Nato je manjkal in ogledala si je predstavo brez njega, sama sebi pa se je zdelo kot izdajalka. Iskala ga je pol noči. Nato mu je pomagala po stopnicah do stanovanja, hotela sta spati drug z drugim, padel je s kavča, tja, kjer je potem ležala ona, vse je bilo mokro. Kar nekaj časa je trajalo, preden je razumela. Nekoč pozneje bo vse jasno. Veliko ji je bilo do njega, ja. Ni mogla brez njega. Hotela ga je v vsakršnem stanju. Včasih se je čutila tako omejena v svojem hotenju, da ni več vedela, kaj bi. Takšen občutek jo je preveval ves čas / zato je bila prepričana, da ima njen občutek prav: sončni žarki so hoteli v sobo, težke temne zavese pa so jim to večinoma preprečevale. Vsega se je držala plast njega. V sobi je stanovala njegova sestra, ki si jo je predstavljala kot veliko in vitko. Dobro in lepo kot Albert; res je bil takšen. Le z njegovo žalostjo ni vedela, kaj bi. Po tleh so ležale in stale steklenice, iz pomivalnega korita je molela umazana posoda, smrdelo je. Najprej, še napol v spanju, je poskušala ostati povsem pri miru, ni hotela občutiti mokrote na svojem telesu, a je bilo že davno prepozno. Nič ni tam, je pomislila, ko je odprla in zaprla težke veke. Tukaj bo ležala, dokler se on ne prebudi, potem pa jo lahko nažene, potem bo ona ali on potegnil črto pod vse, toda ta misel ji ni bila všeč. Toda Albert ji ni povedal, zakaj ne hodi več na delo, zdelo se je, kakor da je to zanj nekaj dokončnega. Povedala mu je, kaj o njem govorijo kolegi, da manjka denar, hotela ga je potolažiti, odrinil jo je. Kakor da bi mu bila zoprna. Še vedno je v njem in na njem videla nekaj svobodnega. Svoboden v ljubezni.

Zdržala je. Zdržala ga je. Kako sta se upogibali njuni telesi, on je bil obris, ki ga je hotela občrtati s svojimi udi, hotela je seči tako daleč, da bi se vrnila jasnina. Hotela je, vendar ni pomagalo. Teža zadnje dolge noči je bremenila spečega, le kaj ga je še ločevalo od nezavestneža, ki se ne more več spominjati svojih preteklih dni, zakaj je okrog njega vedno znova videla tisti svetlo sivi sterilni prostor, kakor da bi sama v prostor vnesla to svinjarijo?

Morala bi ga pustiti spati, morala bi mu dati mir, ki si ga je želel. Ki ga je potreboval. Še sedaj, sredi njegovih padcev, mu je bila v breme. Morala bi biti v svojem stanovanju, morala bi dovolili, da ji voda teče po ramah, po trebuhu, navzdol po nogah, pa bi ji bilo še vedno toplo, lahko bi se umila kot vsako jutro, povohala šampon, se namilila, zavila bi se v veliko brisačo in legla v posteljo ali odšla ven v dan, ki bi se zdaj vendarle moral začeti. Nato pa. Ni ga mogla izprati ali izmiti. Občutila je nekaj, čutila je tla, hladno tekočino okrog sebe, svojo izprijeno kožo. Ni se porazgubilo, če je legla, da bi spala. Njene sanje so mu pripadale, pripadal mu je njen sen, svoje noči je hotela preživljati z njim, se prebujati skupaj z njim kot nekaj, da ne bi ležala na tleh, da on ne bi ostal nezavesten, spet bi se ovedel, in takrat bi se zavedela tudi sama. Čas potrebuje in vztrajnost (in obojega ima na pretek).

Svojega telefona zdaj ni mogla vključiti, pogledati, ali jo je kdo poklical. Morala bi pripraviti papirje, vendar že nekaj dni ni bila v pisarni. Šele pred kratkim so zadeve zastale, nagajale so predvsem interaktivne komponente. Nato so nekateri partnerji odstopili. Ona je vsekakor naredila vse in še več, kot bi morala. Albert njenega dela ni jemal resno, imenoval jo je rezervirstko (vsi smo človeški material v veliki rezervni vojski). Ko bo enkrat steklo, se bomo razširili po vsem svetu. Gorela je od navdušenja nad projektom in U.-jem, ležernim in sposobnim vodjem ekipe, ki je vedno znova nakazoval, da bo že našel način, da se ji bo zares oddolžil. Saj je bila vendar že notri! Zato ni mogla natančno razumeti, kaj se je spremenilo. Še vedno ne. Točno je prihajala na sestanke z investitorji, ko pa se je zadnjič po stopnicah vzpenjala v drugo nadstropje, je začutila, da je točno že prepozno. V U.-jevi dnevni sobi so sedeli moški v sivih oblekah, absurdna situacija, bila je negotova, k mali mizici je pristavila pisarniški stol zase. Nenadoma je bila tajnica, ki naj bi postregla s čajem in delala zapiske. Bila je vsa trda, pogledala se je od nog do pete, toda vse je bilo v redu, nikjer ni imela madežev od zobne paste, nobenega pasjeka na čevljih, njene hlače sicer niso bile tako nove in bleščeče črne kot obleke moških, bile pa so čiste. Pozabila je na čaj in ko ga je končno prinesla, je bil neužiten. Hotela je skuhati novega, toda zdaj že nihče več ni hotel čaja. Še enkrat je šla v kuhinjo, ki je ni hotela nikdar več zapustiti. Vendar jo je morala. Morala je proč od tu. Vendar zdaj ni bil mogoč več noben premik, jokati ni mogla, kričati ni smela, le čakati. Z Albertom je bilo vse drugače.

Nekoč ji je podaril knjigo iz svoje zbirke, neko staro knjigo.

Na začetku je govoril: nisem dovolj dober zate, boš že še ugotovila.

Nekoč sta vso noč preživela na njegovem malem balkonu, govorila je o svojem sanjskem mestu.

Še sama ni vedela, kaj hoče od njega, včasih je premišljevala, ali naj mu pove resnico o njem in o sebi.

Kako si je oddahnila vsakokrat, ko je spet odšel.

In vsakokrat je bila prepričana, da je šlo le za slovo po pomoti.

Z Albertom se je smejala. Hotela se mu je posmehovati, tako se je začelo. Dobro ji je uspelo.

Z Albertom je bilo vse drugače.

Samo tukaj bi moral biti.

Sedela je v ogromni dnevni sobi na sobnem kolesu, poganjala je pedale in gledala film. Z majhnega parkirišča pred hišo je bilo slišati motor težkega avtomobila / velika električna vrata so se zaprla, se vrinila med dovoz in privoz (tako je bilo ob vsakem povratku domov, ob vsakem odhajanju je bilo notranje in zunanje ostro ločeno: dobro je tako, toda lahko se vprašamo, ali je bolje, če se zadržuješ notri ali če odideš ven?). Avtomobilska vrata so se zaprla, prav kmalu se bodo odprla hišna vrata. Ženska na sobnem kolesu si je včasih predstavljala, kako njena senca zjutraj zbudi deklici, popije kavo, prebere časopis itd., medtem ko se sama z dirkalnim kolesom vozi vso dolgo pot do srečne tete in jasno občuti veter, to je nasprotni veter, občuti ga na koži, pusti kolo teči, pot do srečne tete vodi ves čas navzdol. Predstavljala si je, da bi bili dnevi za njeno senco na videz enaki kot zanjo, vendar senca ne bi poznala izčrpanosti. Da bi lahko bila istočasno blizu in daleč proč in kako bi srečni teti pripovedovala o svojem zadnjem potovanju. Kako je s šklepetajočimi avtobusi prekrizarila deželo od severa proti jugu, kje ji je bilo všeč, o večurnih zamudah in jezi ter prijaznosti ljudi. Da ji ni bilo treba misliti na to, ali je hrana preveč pekoča za deklici, ali že predolgo sedita v prenatrpanem avtobusu, ali je dovolj čisto. In ko jo srečna teta vpraša po spremljevalcu, razigrano reče: menjajo se, saj jih je dovolj. Na sobnem kolesu bi morala ob takšnem stavku namrščiti čelo. Zaslišala je, kako je zavzdihnila, in se ozrla prek rame. Nihče je ni zasačil. Ženska na sobnem kolesu se v zadnjem času ni mogla več odločiti, ali je bil njen mož (Gabriel) na potovanjih zraven. Postal je prizadeven, ambiciozen. Kadar je bil tukaj, je bil dober oče, ki za svoji hčerki ni našel le eksotičnih imen; bolj resen je bil, kadar je bil z njima. Gabriel se ji je zdel primeren partner za njeno senco.

Njegovo srečo so določale različne koordinate: vso svojo veselo mladost je živel samo za to predvidljivo prihodnost, v kateri bo vse možno. S starši in sestrami je stanoval v

betonskem bloku, ki je rasel skupaj z otroki. Z leti so nastajali novi prostori, spodaj, zunaj in nad njihovim stanovanjem. Prihajali so prijatelji in izobčenci, pri njih so stanovali sorodniki. Gradili so balkone in za starim vrtom so uredili še enega. V kleti je bila majhna soba in prostor z okroglo steno, veliko pisalno mizo. Opažene stene, vgradne omare, platno (vse iz nekega drugega časa, iz neke druge družine). Poleg tega shrambe, ki so bile tako velike kot majhna soba, le da niso imele oken, in globoke police so bile prenatrpane / ko se je vselila v hišo, ji ni bilo jasno, kako lahko imaš tukaj vse pod nadzorom. Pogosto je govorila: prosim, vedno zapri vrata, kaos sili ven, se širi po vsej kleti. Pred nekaj časa je deževnica zalila spodnje nadstropje, česar ni opazil nihče, ničesar ni hotela reči / lahko je uporabljala karkoli / po inventuri vseh obstoječih spominov in zdaj: ko so odpravili škodo, ki jo je povzročila poplava. (Parket je bil naguban še pod vgradnimi omarami, po deževju so tam živele mravlje v velikih skupinah, sprehajale so se po vsem nadstropju, poznale so shrambe, kopalnico in žensko v kleti, tudi njo so poznale. Včasih se je prebudila od žgečkanja na nadlahteh, ramah ali licu. Vedno se je oprhala takoj, ko je vstala, vendar so jo mravlje vsakokrat prehiteli. Odplaknila jih je s tankim mlačnim curkom. Vrnile so se. Pred dežjem so bili tam tudi pajki, pajki so bili tam pred ljudmi, prav gotovo. Zdaj so poleg njih naokrog korakali še mravljinčji vojaki. V gručah. Zapolnili so vse špranje. Hodili so po svojih poteh, toliko mest je bilo, kjer se je omet že nekoliko luščil, tam so priplezali na plan, podzemno kraljestvo pod travnikom jih je bilo gotovo polno in kmalu jih bo tudi v teh prostorih vse polno).

Ves čas je čakala na to, da jo bo kdo od sodelavcev pri prejšnjih projektih spet poklical, da bo kdo vprašal po njej, saj vendar nikdar niso mogli brez nje. Veliko je delala in ves čas poskušala osvojiti njej tuje vsebine. Tistih nekaj redkih primerov, ko na sestankih ni natančno vedela, o čem govorijo, ji je gotovo še tičalo v kosteh, seveda. Vendar ni le nadoknadila zamujenega. Bila je dobra. Bila je fleksibilna. Bila je na razpolago. Enkrat samkrat jo je iz pisarne poklicala ženska, ki je ni poznala, in ji po elektronski pošti poslala seznam vprašanj, nekatera so imela določen rok, vse povsem brez navdiha. Kakor da ne bi pričakovali, da bo spet delala za njih. Zdaj je gledala koledar in bila je zmedena, da si še ni priskrbela novega, nato pa: nič hudega; morala pa bi se zamisliti nad tem, da je veter lahko le slišala, ne pa tudi občutila. Prestopila je ozki trikotnik svetlobe, ki je padal na tla v predsobi, ko je iz majhne sobe prinesla škatlo, ki jo je rešila pred Gabrielovo pospravljalno vnemo / le kaj že pomeni rešila. Iz prostorskih razlogov se je hotel znebiti nekega dobrega ali vsaj starega časa. Gabriel je hotel spreminjati (sebe, pa tudi druge. Zato se je kar naprej izobraževal, in že so se kazali majhni uspehi,

delal je v ekipi, kakor je govoril: rad je delal v skupini. Enkrat, dvakrat ji je uspelo, da se je z delom povzpela od spodaj navzgor, hotela se je uveljaviti, vedno znova je hotela pokazati, kaj zna, ni se hotela zanašati na druge. Veliki projekt se bo osamosvojil in vsi bodo imeli dobiček od tega. Najprej asistentka, nato vodja projekta in nekoč, pojma nima / nikogar niso zanimali nazivi, nekoč bo direktorica nekega odseka, je rekla Gabrielu / več: pristojna bom za vse muzeje. Zaprla je vrata, projektor je zabrnul.

Svetloba je padla na platno in objektiv je bilo mogoče izostriti, z belimi črkami je na sivi podlagi prebrala: BANGKOK. Takoj je morala pomisliti na studio številka 14 spredaj na zanikrni ulici, spodaj je prav tako pisalo BANGKOK in nato: LJUBEZEN NA DALJNEM VZHODU. S podobno pisavo, tudi tu se črke niso mogle držati pokonci (saj jim tudi ni bilo treba). V neki drugi deželi je Albert popotoval in se srečeval z ljudmi, ki so še pozneje lahko pregnali motnost iz njegovega pogleda (za hip). Kaj se je zgodilo? So bili pogoji dela res tako slabi? Saj so tudi drugi delali v podobnih razmerah. Slika je bil nacefrana ali obratno: črnina je v posameznih tankih pramenih segala čez rob slik; dolge veje, listi in: široke, obraščene strehe, ki so jo na nekaj spominjale (le svetloba je bila drugačna, gotovo). Ogled klongov s čolni, neka ženska je stala v vodi in se umivala. Na strehah so bili vodni zbiralniki, antene; vzdolž kanala in na vodi je brstelo zelenje, lahko bi pomislili: pragozd. Vožnja je nato prešla na 18 slik na sekundo. Kulise ali statisti. Obrazi sopotnikov so hkrati prikazani in zabrisani (proti soncu). Tempelj miru in tempelj jutranje zarje in varuhi templja iz kamna, zlati in ležeči kipci Bude in tempelj iz marmorja. Vse je bilo obdano z zidarskimi odri. Strehe. Kipi, oltarji. Majhni zvončki in listi so se premikali v vetru. Konice na strešnih zatrepjih. Bananovci so bili zastrti z odri in prav tako banane, ki so rasle na njih. Turisti so seveda hodili po cesti kot turisti; zavihali so si rokave srajc, nekateri so nosili kratke hlače, vsi pa ogromna sončna očala. Zaslišala je vodo, drsenje čolnov po kanalih, ali pa je bil to spomin in ne le veter, ki je vel nad vodo? Dva mlada fanta sta na trgu opravljala posel, ki ni bil namenjen radovednežem, gotovo ne; in vsi so takoj pogledali proč (dramatično ali decentno). Velik kvader ledu so sekali na manjše kose, poleg so bile vrbove mačice. Moški so počasi stopali prek trga: eden je bil temnopoltn in bos in na glavi je imel žepni robček, drugi velik in suh, tudi ta bos / delovalo je elegantno ali sproščeno; nasmehnil se ji je. Najprej je prepoznala njegove velike zobe. Nasmeha ni poznala.

Gabriel je stal v predsobi, poslušal je šume (iskal je šume, ki bi lahko bili tam: ženski glas, ki pomirljivo prigovarja otroku, ki se je pravkar prebudil ali se je prestrašil / glas, ki telefonira, glasba ali tišina). Sam sebi se je zdel glasen, ker je bilo vse mirno; vrata

otroške sobe so bila le priprta, v kuhinji je bilo temno, slišal je svoje dihanje, težko je dihal. Na dovozu je zagledal avto, električna vrata so se zdaj eingerastet. Bil je doma. Pogledal je navzdol po stopnicah v klet (mogoče), obesil je suknjič, segel po ključu, rad se je bos sprehajal po svoji hiši, tukaj je večina stvari predstavljala gotovost (včasih je bilo po občutku vse novo, celotno stanovanje bi moralo dišati kot notranjost avtomobila, s katerim si se peljal šele nekaj kilometrov, vendar: staro pohištvo je prekrivala rahla zatohlost, iz razpok je prihajala, nič hudega), nobena svetloba ni prodirala navzgor, noben glas.

Z ženo in deklicama je hotel prepotovati pol sveta, med tem pa naj bi v njihovi hiši prebivali tujci, in imeli so že načrt, kako bi vse to financirali. Ženska na sobnem kolesu si je to tujo družino zlahka predstavljala: otroci nočejo zelenjavnega narastka, kričijo, preden zaspijo, prepirajo se v peskovniku ali za igrače, ki so razmetane po vsem vrtu. Kuhinjo zanemarjajo in pozabijo zapreti gornje okno v jedilnici. Ob misli, kako bosta ona dva spala na skoraj novi vzmetnici, se je zasmejala.

Ugasnila je luč (zdaj je vrt končno ležal v temi). Ugasnila je svetilke v velikanski dnevni sobi in v predprostoru. Preverila je hišna vrata. Gabriel je poslušal dihanje svoje hčerke, nato pa ji je sledil v kopalnico. Brez besed. Voda je tekla. Brisače, obleke na keramičnih ploščicah, podobni gibi, znan dotik, na preprogi je bil pramen svetlobe, poleg postelje, njena koža ni vztrepetala, on se je obrnil / ponovno se je obrnil, zbližala sta se, nežno, utrujeno. Kakor da bi šepetala: izrazi hrepenenje po tem, kar je tu. To je vse. Med njima je bilo vse, rjuha zmečkana, razmak med blazinama, njena stegna, zdaj le še koža ali dlani. Potiskanje, sprejemanje, zdaj ona, zdaj on, drži me zdaj / zadrži.

Videla je ženske, ki so pozirale na stopnicah, kako se je veter ujel v svileno bluzo neke ženske, ki se je zasmejala. Gledala je te lepe obraze, te prikupne pričeske mladih deklet, ploščate bambusove klobuke. Nato se je spet pojavil, bil je on! Albert je bil, še vedno bos, stal je na živahni ulici; trgovine in lokali, stojnice s poceni hrano, potovalne agencije in masažni saloni. Sedel je pod arkadami na majhnem zidu in bingljajal z nogami. Njegov obraz ni bil blede kot zadnjič, sonce je njegovi koži dobro delo, sproščene poteze okrog ust, gube so bile zdaj veliko globlje. Sprva sploh ni opazila, toda nenadoma je bila poleg Alberta majhna, nežna ženska, ki ga je prijela pod roko. Šlo je za povsem samoumeven gib ali srečanje, ki ga je ona (ponovno) zamudila. Nekoč ga je tako dolgo nadlegovala, dokler ji končno ni povedal imena ženske, ki bi jo bil skoraj poročil. Zdaj se ga je hotela spomniti in poskušala je: Nung in Gung in Nuh, toda imena

ni več vedela in tako je žensko ob Albertu imenovala Malie, kar pomeni jasmin in kar se ji je zdelo primerno zanjo, saj je gotovo lepo dišala.

Tako eleganten je bil.

Zdaj Malie ni bilo več videti. Morda je bila njena krivda, da Albert ni več verjel v prihodnost. Nič drugega.

Verjetno to ni imelo nobenega opravka z njegovimi negotovimi zunanjimi okoliščinami in njegovim zatonom ali padcem.

Bil je nekdo drug.

Sploh ni bilo več pomembno, kaj je bilo prej: nespodobne pogodbe ali Albertova nagnjenost k usodnim sporom.

Pokazal je na kompleks ali na plavalni bazen.

Trobljenje rikšam podobnih tuktukov in trobljenje avtomobilov, brnenje motorjev, ptičji in človeški glasovi, šumenje vročine, ceste in zgradb, vse od daleč. Albert se je zasmel.

Okrog nje se je bohotilo zelenje, stala je pred hišo.

Morda je bil Albert takšen kot ona.

Delavci na odrih so izpirali čopiče.

Übersetzt von Amalija Maček